

GISÈLE PELICOT

Jan Melvil
publishing

ÓDA NA ŽIVOT

HANBA MUSÍ ZMĚNIT STRANY

Gisèle Pelicot
ÓDA NA ŽIVOT
Hanba musí změnit strany

Copyright © Gisèle Pelicot, 2026
International Rights Management: Susanna Lea Associates

Podle francouzského originálu Et la joie de vivre vydalo v edici Hvězdy nakladatelství Jan Melvil Publishing v Brně roku 2026. Žádná část této knihy nesmí být nijak použita či reprodukována bez písemného svolení, s výjimkou případů krátkých citací jako součásti kritických článků a recenzí.

Překlad Petra Zikmundová
Odpovědná redakce Martina Rybičková
Jazyková redakce Sára Vybíralová
Šéfredaktor Marek Vlha
Redakční spolupráce Marek Vlha, Zuzana Kačerová
Grafická úprava a sazba David Dvořák
Fotografie na přední straně obálky © Pascal Ito
Úprava české obálky David Dvořák
Fotografie autorky © Christophe Simon_AFP Photo
Jazyková korektura Vilém Kmuniček
Tisk a vazba PBTisk, a. s., Přebíram

Vydání první
Jan Melvil Publishing, 2026
Všechny naše knihy najdete na
www.melvil.cz

Chyby a připomínky: melvil.cz/chyby
Recenze a pochvaly: melvil.cz/kniha-oda-na-zivot, libisemi@melvil.cz
Kniha vychází také elektronicky a jako audiokniha.

Vyzkoušejte aplikaci Melvil:
- e-knihy i audio na jednom místě
- vlastní poznámky
- plynulě přepínání mezi čtením a poslechem

ISBN 978-80-7555-309-6

I

K snídani vždycky prostírám večeř předem. Přichystám hrnky, talíře, příbory a ubrousky, potom med a skleničky s marmeládou. Jako bych tím přeskakovala noc, které jsem se pokaždé děsila, a nastolovala harmonii následujícího dne. Postačí už jen vytáhnout máslo, zapnout konvici a nechat místnost provonět kávou a topinkami. Všechno proběhne, jak má.

Stůl jsem připravila i toho večera. Dokonce jsem Dominiquovi nachystala oblečení. Říkejme mu Dominique. Já ho tak nikdy neoslovovala, dříve jsem raději používala láskyplné zdvořilky, a potom už jsem nevěděla, jak ho nazývat. Mluvila jsem o něm jako o panu Pelicotovi. K sepsání našeho příběhu jsem zvolila jeho křestní jméno. Vybrala jsem mu lahově zelené manšestráky a růžové polo tričko Lacoste, které dostal od dětí. Nazítří ráno jsme se měli dostavit na policejní stanici.

Měli jsme tam být v 9.30. Poslouchali jsme zprávy na RTL a u toho pili kávu. Celosvětová pandemie covidu znovu nabírala na síle. Vyhlásili další lockdown. Kuchyňským oknem jsem pozorovala oblohu, bylo krásně. Navrhla jsem,

že bychom mohli odpoledne vyrazit na dlouhou procházku, jako bych chtěla vládní nařízení zneplatnit, a jistě si taky spravit náladu po ranním předvolání. Dominique usazený na protější židli neodpověděl. Podotkla jsem, že můj bratr Michel by dnes oslavil devětašedesátiny, bylo totiž druhého listopadu. Dominique si povzdechl, že listopad nemá rád, prý to nikdy nebyl dobrý měsíc. Bezpochyby tím narážel na všechny ty faktury a upozornění na nedoplatky, které se na nás nahrnou. V kuchyni se tak chvíli vznášely mé přízraky z minulosti a naše potíže s penězi. S těmi jsme se ale potýkali odjakživa a svým způsobem jsme si díky nim byli bližší. Dominique se šel osprchovat a já sklidila ze stolu. Na odchodu si oblékl bundu, která se vůbec nehodila k oblečení, co jsem mu připravila. Řekla jsem mu to a on jen pokrčil rameny. Nasedli jsme do mého auta. K policejní stanici v Carpentrasu řídil on.

O dva měsíce dříve nacytal Dominique člověk z ostrahy v obchodě Leclerc, jak třem ženám strká mobil pod sukně a natáčí si je. Já tou dobou pobývala u naší dcery Caroline a jejího manžela Pierra kousek od Paříže, kde jsem až do konce prázdnin hlídala vnuka. Odtud jsme pak na víkend odjeli do jejich domu na Île de Ré u západního pobřeží. Tam mi Dominique zavolal – tak rozrušeného jsem ho ještě neslyšela. Koktal, že ztratil telefon, koupil si nový a teď ho potřebuje aktivovat pomocí kódu, který nechal poslat na moje číslo. Nadiktovala jsem mu ho, ale u tak pořádného a systematického muže mi to celé připadalo nějaké zmatené. Když mě o několik dní později přijel vyzvednout na nádraží, zdál se mi pohublý. Doma potom

propukl v pláč. Říkal, že o mě nechce přijít. Okamžitě se mi vybavil táta po smrti maminky. Muž v slzách, to je pro mě můj otec, jak se chvěje a vzlyká, já stojím u něj a nedokážu ho ukonejšit. Jakmile se tedy Dominique rozplakal, dostala jsem strach, že je nemocný, že se mu vrátila rakovina a vezme nám ho.

Když mi tedy nakonec přiznal, že minulý týden ztratil hlavu a v carpentraském Leclercu si někoho natáčel pod sukní, načež skončil na stanici, kde mu zabavili telefon a počítač, zarmoutilo mě to, ale současně se mi téměř ulevilo. Představa, jak můj manžel ty ženy šmíruje, jak tímto způsobem zasahuje do cizího soukromí, byla nesnesitelná, ale zažila jsem už horší, smrtelné tragédie. Ve srovnání s nimi se tohle dalo alespoň částečně napravit.

Řekla jsem mu tedy, že ta záležitost zůstane mezi námi, před dětmi, které by zdrtila, ji zatajím a neopustím ho, ale rozhodně se musí dotčeným ženám omluvit, docházet na terapii, a pokud se to bude ještě někdy opakovat, odejdu od něj. „Slibuju ti, že už to neudělám,“ ujistil mě. Nemohla jsem mu zapomenout, co provedl, bylo to varování. Jenže před čím? To jsem netušila. Chtěla jsem, aby v našem okrovém domečku s modrými okenicemi na jihu Francie, kam jsme se odstěhovali na důchod, šel život navzdory všemu dál. Zakryli jsme bazén. Růžové oleandry odkvetly. Blížil se podzim.

~

V polovině října jsem se znovu vydala do Paříže. Tentokrát jsem se měla starat o děti svého syna Davida, který musel

podstoupit menší chirurgický zákrok. Vnoučata jsem jezdila hlídat, kdykoli mě o to některé z mých dětí požádalo. Ve svém diáři jsem počítala se školními prázdninami a vždycky jsem přispěchala i v naléhavých případech. Byla jsem zkrátka babička na zavolání. Stárnutí jsem se nikdy nebála, tuhle životní fázi jsem považovala za výsadu. U Davida jsem hodně času trávila s vnučkami: Charlize si každé ráno tvrdšíjné odmítala obléct cokoli jiného než teplákovou soupravu a její dvojče Clémence se zase ráda převlékala a měla slabost pro princeznovské šaty. Bylo jim devět; v jejich věku jsem já přišla o matku.

~

To ráno jsem neslyšela, že mi zvoní telefon. Seděly jsme s Clémence na lavičce u tenisového kurtu a pozorovaly, jak Charlize dobíhá každý míček. Forehand se jí zlepšil. Na displeji mi vyskočil nepřijatý hovor od neznámého čísla, o chvíli později jsem zavolala zpátky. „Dobrý den, mám od vás nepřijatý hovor.“ Na druhé straně se ozval mužský hlas: „Podstrážmistr Laurent Perret, policie Carpentras. Před několika týdny jsme vyslyšeli vašeho manžela. Víte, o co se jedná?“ Potvrdila jsem, že mi manžel všechno pověděl. Ta odpověď mi zněla triumfálně, jako ukázka důvěry starého páru, v němž před sebou partneři nic neskrývají. Dodala jsem, že se svým mužem žiju už padesát let a nikdy se ke mně nezachoval nečestně.

„Kdy se vrátíte?“

„Jednadvacátého října. Můžu se za vámi zastavit, hned jak budu zpátky.“

„Ne, to ne, máme spoustu práce. Přijďte druhého listopadu s manželem.“

~

Druhý listopad tedy nadešel. Na rozdíl od táty oplakávajícího maminku neměl Dominique žádný důvod k slzám. „Neboj, to bude jen formalita,“ ubezpečila jsem ho, když jsme parkovali u policejní stanice. Nacházela se v malé, střízlivé, moderní budově ve stejném odstínu okrové jako náš dům – v typické barvě provensálských omítek. Nasadili jsme si bleďemodré roušky, které teď zakrývaly všechna ústa na zeměkouli, a vešli dovnitř. Sotva jsme se nahlásili na recepci, už se nad námi přes zábradlí v prvním patře skláněl muž s vlasy na ježka.

„Napřed si promluvíme s panem Pelicotem, s paní potom,“ zavolal na nás.

Byl to podstrážmistr Perret. Dominique šel v té své neladící bundě nahoru, ani se neotočil. Po chvilce se policista objevil znovu a pokynul mi, ať ho následuju. I já se tedy lehkým krokem vydala po schodech a domnívala se, že se v jeho kanceláři s Dominiquem shledáme. V místnosti však nebyl. Laurent Perret mě usadil naproti sobě, ale poměrně daleko od svého pracovního stolu, takže jsem si mohla stáhnout roušku. Okamžitě jsem se začala za činy svého manžela omlouvat. Naproti mně seděl chlap jako hora se širokými rameny a mohutnou tváří, dokonalé ztělesnění autority, a přitom z jeho chování vůči mně vyzařovala vlídnost a ohleduplnost. Požádal mě, abych uvedla svou totožnost, datum a místo narození: sedmého prosince 1952

ve Villingenu, v Německu. Příjmení za svobodna: Guillou. Jména rodičů: Yves Guillou a Jeanne Prot. Zeptal se mě, jak jsme se s Dominiquem seznámili, já odpověděla, že to bylo u matčiny sestry v červenci 1971, a dodala jsem, že to byla skutečná láska na první pohled. Zeptal se, jak bych popsala manželovu osobnost.

„Je to laskavý, pozorný člověk. Skvělý chlap, proto jsme pořád spolu.“

Zeptal se, jestli si zveme domů návštěvy. Já na to, že často, a když mě požádal, abych mu takový typický večer popsala, odpověděla jsem, že nemají předepsaný průběh, nejsme žádní zaprdění stařečci. Zeptal se mě, v kolik hodin chodím spát, jestli do postele uléháme společně s manželem, jestli si odpoledne někdy zdřímnu. Ty otázky mě trochu zarážely.

„Pořádáte swingers?“

Už jsem tomu vůbec nerozuměla. Slyšela jsem se odpovídat, že nikdy, v životě, hrozná představa, slyšela jsem se koktat, že vyměňování partnerů je pro mě nepředstavitelné. Že bych nesnesla, aby se mě dotýkali jiní muži. Že k tomu potřebuju city. Zeptal se mě, jestli si myslím, že svého manžela znám tak dobře, že by přede mnou nic neutajil. Přisvědčila jsem.

„Ukážu vám fotky a videa, která se vám nebudou líbit.“

V tu chvíli jsem si všimla, že víc než rozpaky se mu do hlasu vkrádá podivná směsice obav a ochrannosti. Oznamoval mi, že Dominiqua právě umístili do vazby – je podezřelý ze znásilnění s přítěžujícími okolnostmi a podávání omamných látek. Myslím, že jsem se rozplakala.

Přisunula jsem si židli blíž ke stolu a znovu si nasadila roušku. Vytáhl jednu fotku a podal mi ji. Byla na ní žena v podvazcích ležící na boku. Za ní byl natažený muž tmavé pleti, pronikal do ní.

„Na té fotce jste vy.“

„Ne, to nejsem já.“

Nasadila jsem si brýle a on mi podal další fotku. Stejná žena na zádech, vedle ní potetovaný muž.

„Jste to vy.“

„Ne.“

Ty osoby jsem nepoznávala. Ani tu ženu. Měla úplně povadlé tváře. Úplně ochablá ústa. Byla to hadrová panenka.

Třetí fotka. Tenhle muž si na sobě nechal hasičský svetr.

Neposlouchala jsem, co mi policista říká. Tedy poslouchala, ale vůbec to ke mně nedoléhalo. Bylo to jako ozvěna nějakého vzdáleného hlasu. „Je to vaše ložnice. Nejsou to snad vaše lampičky?“

No a co? Ta bezvládná žena na posteli nejsem já. Je to fotomontáž. Dílo někoho, kdo proti Dominiquovi něco má. Vždyt včera večer, když v televizních zprávách viděl ženu, která je kvůli covidu na dýchacím přístroji, mi říkal, jak strašně by ho trápilo vidět v takovém stavu mě.

Podstrážmistr vyslovil číslo. K nám domů mě přišlo znásilnit padesát tři mužů. Požádala jsem o vodu. Nemohla jsem pohnout ústy. Do kanceláře za námi přišla psychologka. Mladá žena.

Jsmo sice ve stejné místnosti, ale jako bych tu nebyla.

Nepotřebuju psychologku. Nepochybuju o svém štěstí, o našem štěstí. Brzy budeme svoji padesát let, a přitom si

jasně vybavuju naše seznámení. Jeho úsměv. Jeho nesmělý pohled. Dlouhé vlnité vlasy po ramena. Pruhovaný svetr. Věděla jsem, že mě bude milovat.

~

V kanceláři podstrážmistra Perreta mi mozek vypověděl službu.

15

A pak jsem jednoho květnového dne změnila názor. Na procházce. Vydala jsem se sama do lesa a zpátky jsem to chtěla vzít přes pláž rovnou domů. Soud se blížil, podzimní termín byl stanoven. Myslela jsem na něj bez ustání, s advokáty jsme se na něj připravovali. Říkala jsem jim teď „kluci“, láskyplné oslovení odráželo jejich místo v mém životě. Oni si vůči mně přesto zachovávali určitou zdrženlivost a rezervovanost. V tom jsme si byli podobní.

Stéphane s Antoinem mě požádali, abych si přečetla celou obžalobu podanou vyšetřující soudkyní. Čtyři sta stran. Shrnovala úplně všechno, co jsem se za poslední roky dozvěděla a co mi bylo řečeno. Tentokrát jsem nemohla skutečnost vstřebávat postupně, jak jsem si přála, musela jsem si ji projít celou na jeden zátaž: deset let znásilňování popsaných do nejmenších podrobností. Jean-Loup mi celý spis vytiskl, na počítači bych ho nečetla. Chtěla jsem mít možnost být se svým štosem papírů o samotě, zachumlaná doma nebo venku v křesle. Začínal dlouhým seznamem obviněných. Jméno, povolání, adresa. Podtrhávala jsem si data narození: 1997... 1988... Já se narodila v roce 1952. Jejich

mládí mi bylo záhadou a celá záležitost mi kvůli tomu připadala ještě otřesnější. U každého z nich následoval výčet spáchaných činů: odpudivých, bezmezně krutých. Přitom v mé paměti nezanechaly stopy, nedokázala bych si je ani představit, zdály se mi skoro neskutečné, přestože tu jejich popisy stály černé na bílém, v jazyce působícím úředně a sprostě zároveň. A o té bezvládné ženě, s níž tak hrubě zacházeli, se opovažují tvrdit, že byla svolná.

Svíral se mi žaludek. Často jsem listy odkládala, abych popadla dech. Z datací mi bylo zle. Vybavovalo se mi, kde jsme byli, chvíle před i po, co jsme prožívali a že jsem to považovala za štěstí. Viděla jsem datum svých narozenin nebo Silvestra, kterého jsme po odjezdu dětí pro jednu slavili sami ve dvou. Spis si přečetl i Jean-Loup, nevadilo mi to. „Jak to tvoje tělo mohlo všechno vydržet?“ zeptal se občas. Slýchat tu nezodpověditelnou otázku pro mě znamenalo nořit se do těch hrůz, ale zároveň sledovat, jak se vzdalují, a poslouchat svou odpověď: přežila jsem je. Byla jsem připravená jim čelit. Antoine se Stéphanem přede mnou netajili, že situace u soudu bude i pro ně nezvyklá, mimořádná: padesát jedna obviněných. Padesát mužů a můj někdejší manžel. Smečka vedená Dominiquem.

~

Co se jeho týká, nemohla jsem se dočkat, až se mu podívám do tváře. Ostatních jsem se bála kvůli jejich počtu. A ze zavřených dveří soudní síně, které mě měly chránit před zraky veřejnosti, médií a různými poznámkami, jsem byla čím dál nervóznější. Za nimi se ocitnu sama proti pachatelům,

uvězním se s nimi v jedné místnosti. S nikým jsem o tom nejasném a těžko popsatelném pocitu v posledních týdnech nemluvila, ale jak se proces blížil, sílila ve mně vidina, že se stanu rukojmím jejich pohledů, lží, zbabělosti a opovržení. Proti nim bude stát obžaloba podpořená bezprecedentním množstvím důkazů. Faktem však zůstávalo, že soudní síň zaplní stádo padesáti mužů. Přirozeně mě překřičí. A všichni se na mě budou dívat, budou proti mně stát bok po boku jako stěna. Co když jim tak prokážu službu? Co když zavřenými dveřmi ochráním je?

Nikdo se nedozví, co mi provedli. Žádný novinář je v souvislosti s jejich zločiny nepopíše a nepojmenuje. Nikdo si je nepřijde prohlédnout, aby věděl, jak mezi svými sousedy a kolegy pozná násilníka, třebaže je zjevně tak snadné je naverbovat. A hlavně se do soudní síně nebude moct posadit žádná žena, aby se necítila tolik osamělá. Pokud jsem si já ničeho nevšimla, určitě se to muselo stát i jiným. Před porotou tedy proti té hordě mužů s podporou pětáctýřiceti advokátů staneme jen já, mé děti, Antoine a Stéphane.

Přesto jsem po jednání s vyloučením veřejnosti toužila. Vyšetřující soudkyni jsem to před několika měsíci potvrdila. Brala jsem to jako samozřejmost, s advokáty jsme o tom ani nikdy nediskutovali. Návrh své první právní zástupkyně, která si představovala velkolepý veřejný proces ve věci násilí na ženách, jsem ostatně zavrhlá. Vyloučeno, odmítala jsem svůj život s Dominiquem vystavovat všem na odiv. Spravedlnosti muselo být učiněno zadost, ale bez pozornosti směřované na mě, nechtěla jsem být obětí, ubožáčkou, to jsem nebyla já. Chtěla jsem být někým jiným.

Na oné procházce ve mně tedy narůstaly pochybnosti. Kdyby Dominique seděl na lavici obžalovaných sám, veřejné jednání by nepřipadalo v úvahu, ale takhle? Hlavu mi zahlcoval přívál otázek a podivná směs úzkosti, hněvu i sebejistoty. Cítila jsem se teď silnější, už mi nepřipadalo, že jsem o všechno přišla. Žila jsem s Jeanem-Loupem, můj procházkový okruh směřoval k němu, k nám domů. Ještě před pár měsíci jsem se držela zpátky. Jeho děti jsem sice znala, ovšem když přijely na návštěvu, nikdy jsem se u něj nezdržovala dlouho. Na třicáté narozeniny jeho syna jsem se stáhla do svého domečku, Victor mi však zavolal a na oslavu mě pozval. Především jsem se však zase vídala se svými dětmi. Zdálo se, že po společně stráveném létu, Vánocích a Novém roce se vztahy mezi námi uklidnily. Rodina se dávala do pořádku. Měla jsem radost, že se spolu bavíme častěji, že vím, co je u nich nového, a opět slyším hlásky svých vnoučat, které mi tolik chyběly. Připadalo mi, že se konečně zotavujeme. S procesem vedeným proti otci a manželovi jsme se vyrovnávali každý sám a po svém, k soudu jsme se však chystali jít společně a nalézt u něj ne-li smysl toho všeho, co se nám přihodilo, pak alespoň určitý závěr.

Došla jsem na pláž. U moře je vzduch hned čerstvější, proniká hlouběji do plic a tváří v tvář žvlům si připadáte malincí, ale plní života. Cítila jsem tělesnou potřebu spojení se zbytkem světa. Už jsem nechtěla být dál sama. Když jsem neměla nic, spousta cizích lidí se ke mně zachovala laskavě a uvítala mě s otevřenou náručí. Už jsem se nebála pohledů okolí ani toho, že se všichni dozvědí pravdu. Hanba musí změnit strany – ta slova na podporu obětí znásilnění

a násilí jsem slyšela už přes deset let a teď mi v hlavě zněla jako refrén, jako by mi najednou malé nožičky vyostřovaly myšlenky. Tváře těch jednapadesáti pachatelů by měli vidět všichni. To oni musí zahanbeně sklonit hlavu, ne já. Vylezla jsem na dunu vybíhající do moře v podobě malého mysu. Za ním je pobřeží členitější, tady procházku obvykle zakončím a dojdu cestičkou až k Jeanu-Loupovi. Tentokrát jsem se však na písečném výběžku na chvíli zastavila a s pohledem upřeným do dále, tam, kde se setkávají nebe a moře, jsem se rozhodla: soud musí být zpřístupněn veřejnosti.

Když jsem se vrátila domů, Jean-Loup zrovna prostíral stůl. Oznámila jsem mu, že se vzdám svého práva na proces za zavřenými dveřmi. S naprostým klidem mi odpověděl, že to záleží jen na mně a on mě podpoří. Jako by tušil, že to přijde.

Po jídle jsem zavolala Stéphanovi.

„Jste si jistá, Gisèle?“ zeptal se zaskočený mým obratem o sto osmdesát stupňů.

Později mi zavolal zpátky společně s Antoinem a oba mě poprosili, abych si dala ještě týden na rozmyšlenou. Jenže já měla jasno, bylo to osvobozující. Své rozhodnutí jsem jim potvrdila hned následujícího dne. Zatelefonovala jsem to rovnou i Caroline. Měla radost, na tu možnost myslela od chvíle, kdy s ní už před několika lety přišla naše původní advokátka. Schvalovali ji i David s Florianem. Samozřejmě jsme neměli tušení, k jaké se schyluje bouři. Takový rozruch jsme předvídat nemohli a ani jsem si ho nepřála. Dohodli jsme se, že u soudu budu přítomna během prvních dvou týdnů a potom za mě budou mluvit moji advokáti se

svými kolegy. Chtěla jsem upřít pozornost na ty grázly, nikoli na sebe. Pokud se necítím dobře, skrývám se.

Při vzpomínce na chvíli, kdy jsem se odhodlala přizvat k procesu veřejnost, si dnes říkám, že být o dvacet let mladší, možná bych si totéž netroufla. Děsila bych se pohledů: těch zpropadených pohledů, s nimiž se ženy mé generace vždycky smířovaly. Těch zpropadených pohledů, které vás ráno nutí váhat mezi kalhotami a sukni, visí na vás nebo si vás nevěšímají, lichotí vám nebo vás uvádějí do rozpaků. Těch zpropadených pohledů, které jako by určovaly, kým jste, jakou máte hodnotu, a jakmile zestárnete, přestanou se o vás zajímat. Přesně na tu strunu Dominique drnkal, když si mě fotil, jak vycházím z koupelny, a tvrdil mi, že bych měla být za jeho neutuchající touhu vděčná. Určitě to na mě trochu zabíralo. Je to hloupé, ale takové jsme byly – ženy svobodnější, nezávislejší, které se však stále bojí opuštění nebo touží po tom, aby je někdo zachránil. Možná se studu lépe zbavuje v sedmdesáti, poté, co se o vás muži přestanou zajímat. Nevím. Vrásky ani mé tělo mi starosti nedělaly. Milovala jsem Jeana-Loupa a on miloval mě. Jistě mi sílu dodala i spokojenost.

„Tím se všechno mění, Gisèle, budeme muset zaujmout jinou strategii,“ upozornili mě mí advokáti. Vysvětlili mi, že média budou videozáznamy hojně přebírat a komentovat, jelikož žádná soudní síň za celou historii soudnictví nezažila promítání tolika snímků takovéto povahy. Měla bych se na ně tedy předem podívat, abych se připravila a neprošla šokem až při samotném procesu.

To mě nenapadlo. Předpokládala jsem, že nehledě na přítomnost veřejnosti budu moct ze síně během promítání

odejít. Situace se však změnila, videím jsem se dál vyhýbat nemohla. Nebylo možné, aby je viděli všichni kromě mě.

Jednoho dne jsem se tedy v pracovně posadila k počítači, Jean-Loup mi na něm všechno nastavil. Potom jsem ho požádala, aby mi přísahal, že se sám na ty záznamy nikdy nepodívá, a aby odešel. Zavřel za sebou dveře. Věděla jsem, že zůstane poblíž, kdybych ho potřebovala.

Stéphane se ke mně připojil přes internet ze své pařížské kanceláře. Nestrpěla bych vedle sebe ani jeho nebo kohokoli jiného, chtěla jsem videa sledovat sama. Měl zapnutý pouze mikrofon a posílal mi jednotlivé odkazy.

Otevřela jsem první.

Uviděla jsem mrtvou ženu ve tmě.

Hlasitě chrápala.

Viděla jsem, že má přivázané ruce.

Nohy také.

„Pokud to na vás bude příliš, ukončíme to,“ řekl mi Stéphane.

Odpověděla jsem, že pokračujeme.

Poslal další video.

Potom další. Pokaždé mě předem upozornil, co uvidím.

Viděla jsem, jak jí silou otevírají ústa. Viděla jsem, jak se zalyká a dusí. A manžel s násilníkem nepřestávají.

Viděla jsem bestie.

Slyšela jsem je šeptat.

Viděla jsem cuketu.

Slyšela jsem Dominiqua zabručet: „Pomalů.“

Viděla jsem, jak mě znásilňuje.

Dominique, všemocný panovník hlubin lidské duše.

Mé tělo, smetiště jeho fantazií.

Trestané za to, co mu odmítlo dát. V bezvědomí vhozené do jámy plné mužů.

Mé tělo, mučené.

Nebyla jsem to já.

Stalo se to mně, ale já jsem to nebyla.

Neustále jsem si to opakovala, ovšem v jiném smyslu než v kanceláři podstrážmistra Perreta, kde mi mozek při pohledu na důkazy zkratoval. Teď už fungoval. Nic z toho, co viděl, si nevybavoval. Nebyl přítomen, z těla se stala pouhá schránka. Moje mrtvola. Panenka z masa a kostí.

Neviděla jsem svůj život. Z toho těla ho vyhnali, vypudili. Nevím kam, nevím, kde se skrýval. Pod postelí jako já ve svých nočních múrách, které se mi zdávaly tak dávno a varovaly mě před muži, kteří si pro mě přijdou až ke mně do ložnice?

Pokud můj život ovšem nezničili.

Nenechali mě zešílet.

Nezabili mě.

Jenže já byla naživu, strnulá před monitorem počítače.

Pozorovala jsem svou minulost, své tělo, které si Dominique natáčel, aby on i jiní muži mohli ejakulovat nad ženou proměněnou v kus hadru.

Ty snímky se konečně obracely proti nim.

Já věděla, kdo jsem.

Chtěla jsem dojít až do konce. Podívala jsem se na všechno, co pro mě Stéphane připravil. Nedokázala bych odhadnout, kolik to zabralo času.

Vyšla jsem z pracovny a řekla Jeanu-Loupovi: „Nezlob se, ale jdu se projít, potřebuju být sama.“ Nechtěla jsem, aby mě objímal, vyhnula jsem se mu. Utekla jsem před jeho podporou, pochopením, ramenem nabízeným k vyplakání, laskavými pokusy ulevit mi od bolesti. Nechci jí dávat průchod, nechci ztratit nervy. Kdybych dala najevo, jak moc a co všechno mě trápí, utopila bych se. Neměla jsem jinou možnost než být nezdolná.

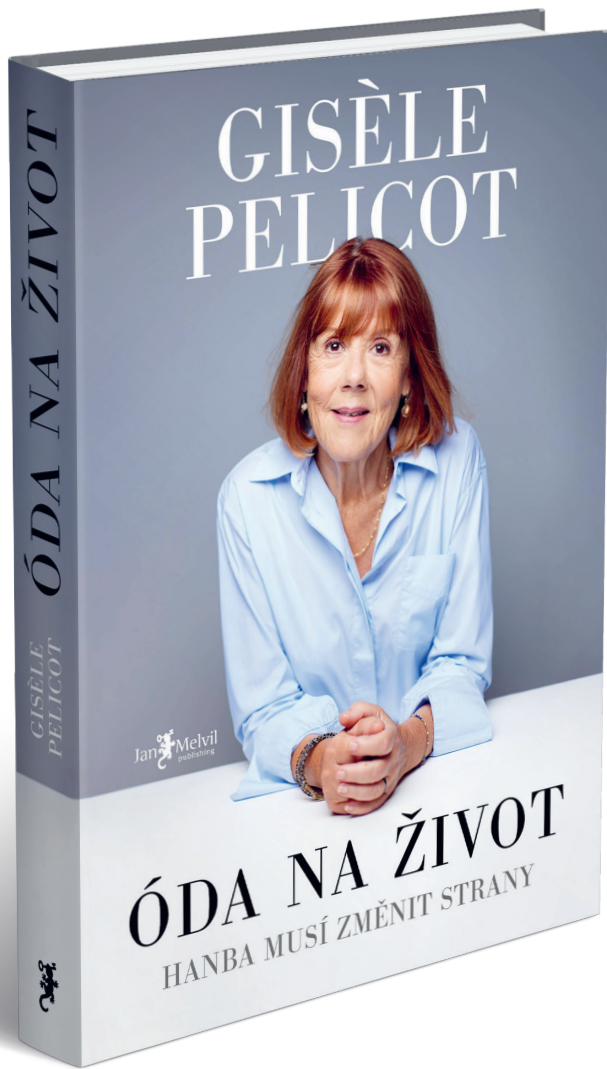
Jean-Loup mě nechal jít.

Zamířila jsem opět do lesa. Po tváři mi stékaly slzy. Jakmile mi je osušil vítr, řinuly se další. A vítr se vracel, štípal mě do očí, odnášel můj stud a utěšoval mě.

To jsem nebyla já.

Ta žena na pomezí spánku a smrti, to jsem nebyla já.

Chodila jsem dlouho, dokud pláč neustal. Potom jsem se vrátila domů na oběd.

Kupte si papírovou nebo elektronickou verzi knihy
za skvělou cenu na
www.melvil.cz